

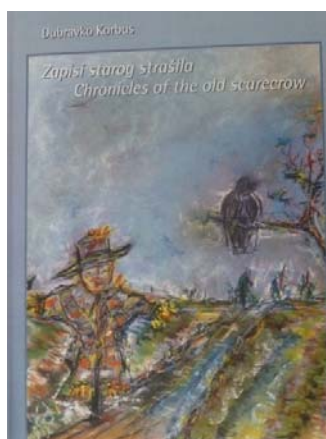

ZAPISI STAROG STRAŠILA

Zapisi starog strašila
Chronicles of the Old Scarecrow

Vlastita naklada/Self published 2011
Ilustrirali / Illustrated by Dubravko, Ivan i Kristijan Korbus
Naslovnica / Cover by Zlatko Mikloš

ISBN 978-953-56995-0-7

Haiku nam dolazi s Dalekog istoka, stoljećima njegovan u Japanu. On nije religija, nije filozofija i nije poezija u onom smislu riječi u kojem smo to kao ljudi Zapada, naučili misliti. Dalekoistočnjaci nisu nikada odvojili religiju, filozofiju i književnosti te ih stavili na zasebne police kao što je to učinila naša zapadnjačka kultura. Haiku nije svjedočanstvo, pratitelj ili snimatelj života, već život sam. On je zapis, potaknut istinitim događajem, zabilježen s manje od dvadeset slogova.

Haiku je neznanstven i subjektivan, te je utoliko, sličan poeziji. Zbog forme, često ga svrstavamo u poeziju. Haiku je kratak, pisan jednostavnim i razumljivim jezikom, bez ukrasica koje nam širokogrudno daruje lirika; bez pogovora, naravoučenja i zaključaka, koje bi nam ponudila znanost i /ili logika. Bez intelektualiziranja. On je udarac istine i neočekivane spoznaje. On je iskrenost snažnog čovjeka pretočena u tek nekoliko riječi. *Haiku*, to je dovoljno.

Haiku ne može mijenjati svijet, u onom smislu u kojem smo naučili doživljavati tu otrcanu frazu. On možda može doprijeti do svijesti ponekog čovjeka koji smogne hrabrosti, te se otputi na putovanje širokom rijekom, na Planet haiku. U haiku, njegov autor svojim načinom života potvrđuje sklad s neospornom prolaznošću, i time usamljenošću. A što je istina i činjenično stanje, željeli mi ljudi to ili ne. A da bi to mogao učiniti, hajidin, posrednik (medij) između samog događaja i zapisa haikua, mora biti zrela i realna osoba. A takvih je ljudi, haikuista, hajidina, haiku pjesnika, kako god ih mi nazivali, a koji se mogu i žele izraziti, nevjerojatno malo.

Autor haikua / senrjua onaj je čovjek koji svojim zapisima, najčešće trostisima, proizlašlim iz načina života, potvrđuje, unatoč svoj svjetskoj visokorazvijenoj tehnologiji svega i svačega, potrebitog i onog nipošto neophodnog, da čovjek nije i nikada neće biti moćnikom i gospodarom Prirode. U svojoj prirodnoj skromnosti, autor haiku zapisa se otima zakonitostima koje je nametnulo materijalističko, potrošačko društvo a koje je s vremenom postalo preteško breme čovječanstva. Priroda je imala sve prije nas ljudi i ona može bez nas – u svojim mijenama, u prirodnom redu.

ZAPISI STAROG STRAŠILA Dubravka Korbusa su haikui koji se čitaju nevjerojatnom lakoćom. Oni nisu “novokomponirani”, nisu terapija ni domaći uradak, zadatak! Oni nisu štrebersko štancanje u neko slobodno poslijepodne, kada televizijski programi ne nude mnogo! Oni nisu pjesme. Iza svakog zapisa stoji trenutak, događaj, sagledan iz jednog novog ugla, i za autora i za čitatelja. Iz ugla koji ne može nitko naučiti. Mora ga doživjeti. A da bi nam prenio taj u svakom haiku novootkriveni život, Dubravko Korbus pošao je do starog strašila te je obukao njegovo odijelo:

na radno mjesto
vraćen u novom odijelu
- strašilo

Dubravko je čovjek koji živi svoje haiku. Čini se da je lako uživjeti se u njegov svijet. Poput rijeke na svom izvoru, koja se doima bezazlenim potočićom, tek vrutkom. No, to je rijeka koja je izdubla klisure u kamenom krilu tisućljetnih planina i nikada nitko nije i neće izmjeriti njene dubine. Naoko i tek prividna

lakoća zapravo je izniknula iz patnje (prema Zen budizmu). I iz snage koja mu je zadužbinom darovana, da razgrne zavjese prostrte ispred života samog. Doživjeti preobrazbu u vječnoj životnoj mijeni. Samo su ljubav, briga, pažnja i dobrota kroz ostvarene trenutke ti koji ostaju:

uz rub ceste
dočekala i mjesec
pregažena mačka

U maniri istinskog hajidina, Dubravko ne prebacuje i ne osuđuje. Samo podcrtava, samo nam daje naslutiti ozbiljnost istina koje stavljamo po strani:

negdje između
sumraka i noći
turoban glas vrane

Ptice, koje bi se morale strašiti strašila ...one ga jedine i posjećuju, a ako ga i zasvrbi rame, one će ga svojim kljunom i kandžicama spasiti patnje. Istina, oteti koju slamku za svoje gnijezdo, ali i odnijeti nešto te usamljenosti. Snažni vjetrovi mogu ga odbaciti na neko drugo polje i razodjenuti, prosuti slamu kojom je punjen i ostaviti ga da zaboravljeno, trune u travi. Krhko je i prolazno, to strašilo, baš kao sve.

hladnoća u kostima
u grudima strašila
srce vrapca

A kako bi tužno bilo da nismo doživjeli taj nevjerojatan pogled na svijet?
jutarnja šetnja
moj prijatelj čeka mene
staro strašilo

Đurđa Vukelić Rožić
U Ivanić Gradu, 28. Svibnja/maja 2013.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI